

[Christmas Møller.]

Par enkelte Bemærkninger om, hvordan det foregaa og er foregaaet her i Folketinget med Hensyn til Konstitutionen af Udvalg, Valg af Formand og Sekretærer. Jeg kunde, citerende Venstrepressen i de sidste Dage, sige, at det er saa ulykkeligt med denne uærlige Agitation, at den højtærede Statsminister ved Besked.

Saa snart Ministeriet Madsen-Mygdal var dannet, blev der skikket Bud til de Konservative om, hvordan det nu skulde gaa med Udvalgenes Ledelse. Det var gamle Ole Hansen, som ledede disse Forhandlinger, og han indledede dem paa den for ham saa overordentlig karakteristiske Maade, at han sagde: Naar vi nu ser ned ad Dagsordenen for Folketingets første eller andet Møde, støder vi først paa Finansudvalget; hvem skal nu have Ledelsen af det? Saa sagde jeg til Hr. Ole Hansen: Ja, naar man gaar lidt længere ned ad Listen, støder man paa Lønningsudvalget, hvem skal nu have Ledelsen af det? Alle ved, at der saa blev truffet Aftale mellem Regeringspartiet og os om, at det daværende Medlem af Tinget Martin Hansen skulde være Formand for Finansudvalget og det ærede Medlem Hr. Parkov Formand for Lønningsudvalget, og de ærede Medlemmer Hr. Hagbart Berg og Hr. Pitzner skulde være Sekretærer.

Da dette var aftalt, og det var Meningen at gaa videre, hvad der ogsaa var naturligt, hvis man vilde have et Samarbejde og ikke gøre Stillingen op saaledes, at man stod fuldkommen frit, foretog det ærede Medlem Hr. Stauning et af sine Panterspring — jeg har Indtryk af, at det ærede Medlem Hr. Stauning selv har den Opfattelse, at Panterspringet var lidt forfejlet, for der er jo, om jeg saa maa sige, siden kommet lidt Kludder i Springbrættet. Det ærede Medlem Hr. Stauning foretog saa, som bekendt, en Henvendelse til det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg; det ærede Medlem Hr. Stauning sagde: Det er naturligt, at Regeringspartiet skal have Ledelsen, vi Socialdemokrater undlader at stemme — i øvrigt ved jeg ikke, hvad der er aftalt mellem de to ærede Medlemmer, men dette ved jeg. Hvad sagde saa Venstre? Ja, i samme Øjeblik som Stillingen var den, sagde Regeringspartiet, at saa var der jo ikke mere at tale med os om; nu var, om jeg saa maa sige, den klåret. Om det var en forstandig Maade at tage Samarbejdet paa, om det var forstandigt, naar man just vilde vise, at man ønskede et nærmere Samarbejde, skal jeg lade være ganske usagt.

Derfor er Forholdet ej heller det, som

jeg har set fremstillet rundt omkring i Pressen, at ved Konstitutionen af Udvalgene har det været Konservative og Venstre, der stemte sammen. Nej, ved Konstitutionen af Udvalgene stemtes og stemmes der *ikke*, paa Grundlag af de Aftaler, der var truffet mellem det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg og det ærede Medlem Hr. Stauning. Og derfor er det ikke os, der har foretaget noget som helst nyt med Hensyn til Valglovsudvalgets Konstitution, for vi stemte ikke paa det ærede Medlem Hr. Elgaard i sidste Rigsdagssamling, saa lidt som vi gjorde det i Aar. Men der var ingen Mulighed, tror jeg nok, jeg har Lov til at sige, for at faa en anden valgt da, den forelaa ikke i sidste Rigsdagssamling, som den forelaa i denne.

Saa siger den højtærede Statsminister, at vi havde ikke givet Besked, vi havde ikke sagt til om, hvordan vi vilde optræde. Dette er urigtigt, og jeg skal belyse det nærmere. Som alle ved, taler vi ikke meget sammen, og den højtærede Statsminister ønsker ikke efter hele den Maade, han har taget Sagerne paa, at tale med os. Naar vi derfor skal meddele den højtærede Statsminister og Regeringen, hvordan vor Stilling f. Eks. til Valglovsudvalget vil være, er det ganske naturligt, at vi meddeler dette her i Tinget gennem den Ordførertale, der holdes, og jeg beder atter om Lov til at citere kort.

Under Forhandlingerne om Valglovsforslaget her i Tinget udtalte jeg: Forslaget „kan kun betragtes som en uvenlig Handling fra Regeringens og Indenrigsministerens Side overfor os, og jeg vil allerede nu sige til den højtærede Regering, at vi ved ethvert Skridt af denne Sags videre Behandling vil gøre, hvad vi kan, for, at et Forslag med de Principper, som dette Forslag bygger paa, ikke bliver til Lov.“

Der har vi udtrykkeligt sagt, at vi paa ethvert Skridt af denne Sags videre Behandling vil lægge det alle de Sten i Vejen, vi kan. Hvor tror man saa, at vi vil gøre dets eneste Fortaler, det ærede Medlem Hr. Elgaard, til Formand for Udvalget?

Men jeg vil gerne om hele dette Spørgsmaal sige, at den højtærede Statsminister kan af Konstitutionen af Udvalgene lære, hvor svag Regeringens Stilling i Virkeligheden er; og en højtæret Kollega af dette Ting, som ikke var til Stede, da Udvalget blev konstitueret, vil ogsaa kunne lære en Del. Thi saaledes som min Meningsfælle, det ærede Medlem Hr. Ibsen, i en Artikel har gjort opmærksom paa, kunde vi endda